

De pedante Paddestoel.

de jongen, en ging achteruit om een aanloop te nemen.

— Pas óp toch! waarschuwde 't meisje. Met een gezicht vol wil sprong de jongen over de beek, en liep toen rustig verder: hij aan de eene zijde, 't meisje aan de andere.

Toen ze aan de plaats kwamen waar de paddestoel stond, en de beek in tweeën ging, sprong de jongen terug.

— Kijk eens, hoe'n mooie paddestoel! riep 't meisje.

— Plukken? vroeg de jongen, en liet zijn begeerende kinderoogen rusten op de groote vuurroode rondte, met smakelijke, witte kraaltjes bezet.

— Neen... laat hem maar. Hij blijft toch niet goed. Kijk eens wat een bos gras al!

— Nou! zei de jongen; een groot zakmes openslaand, waarmee hij handig een lagen tak van een eikeboom afsneed.

Toen begon hij, met den tak, de beek te slaan, zoodat 't water naar alle kanten opspatte.

Het meisje liep lachend weg, en riep den jongen, die haar met wilde sprongen volgde.

De boom bloedde op de plaats waar de tak was afgesneden; en 't beekje kermde van pijn. De treurige, korte, blonde stekeltjes van de afgeplukte halmen stonden vreemd te kijken...

— Wat zijn ze weer in hun schik! riepen de zijige stemmetjes van de mosjes. De één heeft zijn handen vol dood gras, de ander snijdt een boom een groote wond, en slaat de beek...

— Een eind verder ligt de eiketak op 't pad te sterven! riep de beek, die haar pijn alweer vergeten was.

— 't Is bepaald vreemd!... zei de paddestoel weifelend, ze schijnen te denken, dat ze alles mogen doen... Ze durven alles!

— Och... lispelde het berkje, met zijn twee armen hulpeloos heen en weer slingerend boven het beekje, dat al weer spartelend lachte langs de afgeknabbelde land-kanten.

Wat die al niet durven! Als je dat wist! Wanneer ik goed denken kon, zooals ik zeker zou doen, als ik mijn hoofd nog had,

zou ik het misschien begrijpen... nu....

— Verderop wónen ze! riep 't beekje. Ik ga daarheen! Wil je mee paddestoel?

— Heel vriendelijk; misschien later; zei de paddestoel stijfjes. Hij begon te wankelen in zijn vroolijke overtuiging, dat de heele wereld er voor hém was, zóó voelde hij zich vernederd door het machtsvertoon van de menschen.

De zon blonk juist boven het zware, zwartgroene bosch, dat in de verte donker fluweel leek, met strepen grijs-groen van rechte stammen erop geteekend. Vroolijk gleed haar licht over de aarde, en rossig glom ze over het glanzende paddestoel-vlakje. Ze begon haar stralen in den neerdalenden nevel te bergen. Ze was moe van 't werk-doen. De heele lente door had ze zaadjes in de aarde, en knopjes uit de twijgen wakker moeten kussen, totdat het spruitjes en blaadjes werden, zich openvouwend in haar licht, tot sterke planten en krachtige loovers. Den ganschen zomer had ze alle vruchten rijp moeten laten worden, zonder ophouden bezig, tegengewerkt door te groote droogte of gure winden, of lange dagen, dat grijze, zware regenwolken voor haar heen hingen, en over de aarde weenden. Geen wonder dat ze moe was; en naar den paddestoel ziende, zei:

— Je bent 't laatste, wat ik koester. Ik verlang erg naar den winter; ik wil ook wel eens wat rusten. Toen, met een zacht glimlachje liefkoosde zij de stille, vredige aarde, zeggende:

— Jij hebt ook genoeg gedaan... Jij en ik... wij beiden. Daarna dook ze droomerig achter het doodstille bosch.

Even bewoog de wind de elzetakken.

— Wat weet je? vroegen ze luisterend. En de wind fluisterde in hun flapper-blaren, streelde toen wat lager over het pluimgras, dat gedwee boog, en suisde zacht langs den paddestoel.

— Wat zegt hij? vroeg de paddestoel aan 't beekje.

— Dat de nacht komt, denk ik. Ik versta hem nooit. Hij vliegt me altijd veel te vlug voorbij; en ik zelf heb ook altijd haast! zei het, snel voortjilend en zacht-lachend. Het